

Chương 20

Cảnh quay cuối cùng của Phó Đình Xuyên được bố trí ở Trường An.

Vài đứa bé ở đầu đường vỗ tay la hét, non nớt mà vui vẻ.

Trên lâu vũ, nàng tựa lưng nhìn ra phía chân trời xa xa.

Trăng giữa trời đêm sáng tỏ, mặt đất còn lớp tuyết chưa tan.

Một năm đã qua, mùa xuân mới lại bắt đầu.

Trong thành Trường An dấy lên khói lửa, người này đến người khác, bầu trời sáng như ban sáng

Đây là năm mới cuối cùng của Thái Bình công chúa, sang năm, năm 713 sau công nguyên, nàng bị gán tội âm mưu phản nghịch, chính cháu của mình, Huyền Tông Lý Long Cơ, ban chết.

Cả đời của nàng, giống như bông pháo hoa, xán lạn lướt qua trong giây lát.

Thái Bình bỗng nhiên nhớ tới Tiết Thiệu, nam nhân nàng yêu ngày trẻ, hẳn đã chết từ lâu.

Lúc hẳn còn sống, cô là một cô gái tươi trẻ, cười vui bên chiếc bàn đu dây.

Hai mắt đắm lệ mơ hồ, Thái Bình thấy phu quân của nàng, Tiết phò mã.

Hắn không già đi chút nào, trường bào bay bay, vẫn như ngày trước.

Tiết Thiệu đứng ở hành lang dài bên kia, quanh người là một vòng sáng nhạt, tựa tiên nhân.

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt sầu tư thân thiết, tình ý lâu dài.

Nàng muốn chạy sang hướng đó, nhưng lại lùi bước.

Hôm nay Thái Bình đã không phải là Thái Bình ngày hôm qua nữa, nàng bây giờ, là một phụ nữ phong lưu nhất thời trong mắt thế nhân.

Nàng, không xứng được chạm vào hắn nữa.

...

Hai người đứng đối diện nhau, không có lời kịch, không động tác, cứ diễn như thế.

“Cut—” Đạo diễn Đông hô to, từ trên ghế đứng lên:”Được rồi.”

Ông bước nhanh đến gần Phó Đình Xuyên, vỗ vào bả vai cậu hai cái:”Tốt lắm, rất tốt, ánh mắt chuẩn xác. Khó trách trước kia có người mời cậu diễn mấy nhân vật thượng tiên tông sư, không động đậy cũng có phong cách tiên nhân”. Đạo diễn Đông nhìn về phía Trương Thu Phong:”Cô Trương cũng rất tuyệt, nhìn hai người diễn đúng là hưởng thụ đấy.”

“Ánh sáng rất tốt.” Ông đưa ngón tay cái với người đàn ông phía sau.

Đạo diễn Đông không kịp được nhìn Phó Đình Xuyên, nhất định phải ôm người này một cái.

Quay phim này hơn một tháng, ông không cần nói nhiều, nhưng Phó Đình Xuyên cái gì cũng hiểu, điều đó khiến ông vô cùng vui vẻ.

Aiz, diễn viên hiểu lòng người khác như vậy, không biết khi nào chúng ta phải tạm biệt đây.

Đạo diễn cứ ôm như thế, vỗ vỗ rất mạnh, mãi không chịu thả ra.

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lùn hơn anh không ít, Phó Đình Xuyên phải phối hợp cúi người xuống, thuận tiện cho động tác của người kia.

“Anh Phó phải đi rồi, đạo diễn đừng bắt buộc người ta ở lại nữa”, Có người hô to

“Nói cái gì thế!” Đạo diễn Đông lập tức buông tay, cầm cuốn kịch bản lại ra về muốn đánh người kia.

Cả phim trường cười vang.

Sau khi đạo diễn buông ra Phó Đình Xuyên ra, anh bắt đầu bắt tay các nhân viên trong phim trường, các diễn viên khác, diễn viên phụ, bắt tay hết một lượt.

Phó Đình Xuyên luôn cười lịch sự.

Răng trắng sạch, khoe mắt cong lên khi cười, hoặc óc thể nói là, nếp nhăn nơi khoe mắt.

Năm tháng khắc ấn ký lên, người đàn ông tài năng này lại càng thêm gợi cảm.

Họ hưởng thụ thanh xuân, cũng thông dong lúc già đi.

Khuông Diệu không tham gia vào hàng ngũ đưa tiễn này, làm trong đoàn làm phim rất nhiều năm, cô thường thấy những cảnh biệt ly như thế, cô luyến tiếc Phó Đình Xuyên.

Không muốn bắt tay chào anh, hai bên cảm ơn nhau, vắt vả rồi, tạm biệt nhé.

Không muốn.

Cô tránh ở lan can phía sau, cách xa mọi người.

Vừa xem xong cảnh diễn vừa rồi, dường như cô có thể hiểu được tâm trạng của Thái Bình.

Thời gian phản nghịch của nàng, lúc nàng phong lưu, lúc truy đuổi quyền lực, người hiểu ta biết điều ta phiến muộn, người không hiểu nghĩ ta mong muốn gì hơn.

Phim trường náo nhiệt, pháo hoa mua nhiều, đạo diễn quyết định đốt hết, xem như lời chia tay tới Phó Đình Xuyên.

Vì thế, lửa nóng chưa voi bớt, trên trời lại xuất hiện những bông pháo hoa rực rỡ tiếp theo.

Không bị quá nhiều, Khương Diệu chuyên tâm nhìn những bông hoa rực rỡ trên bầu trời.

Cô lấy điện thoại di động ra, đưa lên chỗ cao, ngắm nhìn, rồi chụp được một tấm hình.

“Cô nói xem, lúc người xưa nhìn thấy pháo hoa sẽ nghĩ tới điều gì?” Một bông pháo hoa màu vàng được phóng lên, một người xuất hiện ngay bên cạnh.

Ngón tay đặt trên điện thoại cũng run lên.

Vừa rồi rõ ràng anh còn vui vẻ nói tạm biệt với mọi người mà, sao giờ lại đứng ở đây.

Khương Diệu thu tay về, rử mắt xuống, quả nhiên, tấm hình bị mờ rồi.

Trái tim của cô vừa có hoang mang vừa có ngọt ngào.

Khương Diệu cất điện thoại lại vào túi, trả lời: “Có lẽ là muốn bay lên trời nhìn ngắm nhân gian”.

Cô ngược mắt lên, nhìn sống mũi cao ngất của người kia. Anh còn chưa thay diễn phục, cảm giác giống như một người xuyên không đến.

Khương Diệu lại hỏi: “Người hiện đại thì sao? Lúc nhìn pháo hoa thì nghĩ đến điều gì?”

“Ô nhiễm môi trường.” Phó Đình Xuyên đáp.

“Sát phong cảnh.”

“Ô nhiễm hoàn cảnh, không phải là sát phong cảnh.”

“...” Khương Diệu nhìn.

Ha ha, người bên cạnh bật cười thành tiếng, trầm thấp lại đầy sức cuốn hút.

Khương Diệu cũng cong cong khóe môi, cô cho tay vào túi lấy chai thủy tinh nhỏ đặt trước mặt người kia.

Cô cầm theo nó đã nhiều ngày, có cơ hội thì sẽ đưa cho anh.

Không ngờ bây giờ anh lại tự đưa gót đến trước mặt cô.

“Cho anh này.”

“Cái gì vậy?” Phó Đình Xuyên nhìn trong bình có một vật đen sì, hình như là tảng đá.

Khương Diệu nháy mắt: “Đây là anh”.

“Tôi?” Phó Đình Xuyên nhận lấy cái chai, đưa lên cao nhìn kỹ: “Đây là tảng đá mà.”

“Không phải là tảng đá bình thường đâu, là thiên thạch đấy.”

“Sao băng?”

“Phải, sao băng. Trước đây ở trần cũ có một viên rơi xuống, mọi người đều xem như bảo bối cả, đặt ở nhà. Nhưng mà đừng để trong phòng ngủ, nhớ có phóng xạ”.

Phó Đình Xuyên cố ý đem đưa cái chai lại cho cô, hòn đá nhỏ ở trong bình va qua va lại, vang lên từng tiếng leng keng: “Sao băng rơi xuống, sao lại là tôi?”

Khương Diệu cầm lấy, “Để cho em.”

Cô chụm hai tay lại bao quanh chiếc chai nhỏ, chừa lại một khe hở nhỏ: “Anh nhìn này”.

Người đàn ông cao lớn sững lại vài giây, rồi xoay người tựa sát vào, khoảng cách này, hình như vô cùng thân thiết, nhưng có vẻ không ai để ý.

Khương Diệu che ánh sáng, nhờ thế anh nhìn thấy cảnh tượng bên trong bình.

Hòn đá nhỏ lúc đầu giờ phát ra ánh sáng nhạt. Giống như một chấm nhỏ trên bầu trời, được cô hái xuống, im lặng nuôi trong bình.

“Em có sơn thêm hai lớp huỳnh quang,” Khương Diệu giải thích: “Để ở một nơi tối tối thì nó sẽ sáng lên thế đấy”.

“Có ý tưởng,” Phó Đình Xuyên nghĩ đến câu nói vừa rồi:”Cô nói đó là tôi, vì sao?”

“Em có đặt cho nó một cái tên.”

“Ừ.”

“Ánh sao vĩnh hằng.” Cô hãnh diện nói. Như thể trở lại năm 15 tuổi, ngày cô bắt đầu ngưỡng mộ anh.

“...”

“Hay không?”

“Cũng được.”

Phản ứng quá sức bình thường của anh khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi:”Có lấy không? Đại minh tinh, anh chê hả?”

“Lấy,” Phó Đình Xuyên trầm giọng:”Phải lấy.”

Khuong Diệu đưa cái chai trong tay cho Phó Đình Xuyên lần nữa, cô cười đến híp cả mắt, lấp lánh, trong suốt, như có nước mắt chảy ra.

Phó tiên sinh,

Với em mà nói, anh mãi mãi là ngôi sao sáng nhất, dù là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai.

Nếu như có một ngày, anh rút khỏi nghề, lui về ở ẩn, em không gặp lại anh được nữa;

Nhưng lòng em đã quyết, vĩnh viễn không rời.

Em nghĩ anh sẽ biết, đúng không.

Hậu quả của việc đốt pháo hoa nhanh chóng xuất hiện.

Khi mọi người tan cuộc, diễn viên rời đi, cả mặt đất vùng phụ cận đều bị mảnh pháo làm bẩn.

Nhân viên đoàn làm phim phải ở lại quét dọn.

Sau khi xử lí xong, mặt đất trả về nguyên trạng.

Khuong Diệu nói còn chưa tìm ra đồ, để đồng nghiệp đi trước, một mình cô ngồi lại phòng hóa trang một lúc lâu.

Nhìn quanh bốn phía, tối tăm yên ắng.

Một giờ rưỡi, cô khóa cửa phòng hóa trang, mở di động lên, vào phần mềm chọn một chiếc taxi.

Lái xe rất nhanh đã gọi tới, nói năm phút đồng hồ nữa rồi đi ra.

Khương Diệu tắt điện thoại, thở một hơi khói trắng.

Trời đêm mùa đông rất lạnh, thật lòng cô thấy rất đau, có người mình không biết, lại có thể dễ dàng có số điện thoại của nhau. Cô và Phó Đình Xuyên biết nhau hai tháng, nhưng không có bất kì cách thức liên lạc nào.

Không phải không muốn, mà cô sợ mình quá đường đột. Vì thế, lại bỏ qua, mãi cho đến hôm nay hoàn toàn cắt đứt.

Họ có lẽ cách nhau một khoảng rất xa. Cô cũng biết, mình khó lòng gặp lại.

Trong lúc chờ đợi, Khương Diệu nhàm chán mở Weibo ra.

Tạo mới trang chủ, đúng lúc tin đầu tiên là của Phó Đình Xuyên.

Bình thường anh đều làm việc, rất ít khi lên mạng, mấy tháng mới đăng một bài trên weibo.

Phó Đình Xuyên cũng không tự sướng trên weibo.

Trong một buổi phỏng vấn có lần anh được hỏi vấn đề này, anh nói anh không tự chụp, xấu lắm, sống dưới máy ảnh của người khác có vẻ thích hợp hơn.

Nhóm fan cười ồ, lúc đoạn video này được phát ra, ngay lập tức có đến năm sáu vạn like.

Không biết vì sao Khương Diệu lại cười ngốc. Phó Đình Xuyên không tự chụp hình, nhưng trên weibo của những ngôi sao vẫn đăng ảnh chụp chung với anh, cho nên fan thường hay trêu rằng, anh là người “sống trên weibo người khác”.

Những lời họ nói, anh nghe thấy, cũng nhớ rất kỹ.

Dù sao chỉ cần Phó Đình Xuyên có động tĩnh gì trên weibo, Khương Diệu và các fan khác như tìm ra trân bảo.

Đúng rồi, còn phải bình luận thêm mười lần, hai mươi lần, trên trăm lần.

Các cô nhỏ bé như thế, không đáng kể, giữa một nhóm người cũng không ai để ý, dù có nhìn thấy anh, anh cũng không chú ý đến họ được. Cho nên, các cô cứ kiên trì không ngừng như thế, gửi hết tình yêu vào từng bình luận. Có lẽ rồi sẽ có một ngày, anh ngẫu nhiên cúi đầu, nhìn thấy họ; Có lẽ giây khắc đó, anh

gặp scandal hay bị anti nên rầu rĩ, sẽ thấy được sự cổ vũ của mình. Nếu anh nhìn thoáng qua thấy tên anh ở đó, không chừng anh sẽ cười thêm một chút.

Đúng vậy, như thế là đủ.

Có lòng là đủ rồi.

Bụi bặm chum lại toạ thành sao, dòng nước nhỏ cũng có thể đẩy được con thuyền ngàn cân mà. Vô hại như thế, chờ mong vô vọng là thế, trả giá vô tư, vì một người tên là thần tượng.

Họ rất giỏi, chỉ là họ chưa bao giờ phát hiện ra.

Chỉ cần một lần, nhẹ nhàng băng quơ nói cùng người khác, tôi là fan của anh ấy mà thôi.

Khuong Diệu có phản kích động, ngón cái dừng lại trước bài đăng mới trên Weibo.

Ấn nhẹ vào, như sợ giầy tiếp theo nó sẽ bay biến mất.

Cô nhìn thời gian đăng tải, vừa xong.

Hồ hấp của Khuong Diệu trở nên dồn dập hơn.

Món quà của cô xuất hiện trong tâm hình của Phó Đình Xuyên, còn post trên Weibo nữa.

Hình như anh chọn một nơi rất tối, có lẽ là do tắt đèn, hòn đá nhỏ phát quang. Một viên rất nhỏ, xanh non, cách một lớp thủy tinh khiến người ta không nhìn ra đó là thứ gì.

Người ta nhìn vào có thể nghĩ đó là đom đóm, có thể là thứ gì khác. Rốt cuộc đó là cái gì, chỉ có cô và Phó Đình Xuyên biết rõ.

Cái bình nho nhỏ, nếu không phát sáng, nó chỉ là một chiếc lọ bình thường.

Nhưng trong mắt Khuong Diệu nó vô cùng đẹp.

Cô lướt mắt nhìn nội dung đăng kèm trên Weibo.

Trời ạ.

Không phải là ghệt thờ thôi đâu, mà là muốn tắc nghẽn cơ tim luôn rồi.

Bàn tay cầm di động bất giác run rẩy. Nếu tâm tình có thể chuyển thành sức mạnh, có lẽ cô nhún một phát cũng có thể nhảy ra ngoài vũ trụ.

Phó Đình Xuyên viết một dòng chữ.

Có lẽ là câu nói của một người nổi tiếng, nhìn rất quen.

Khuông Diệu mơ màng nhớ, câu này hình như của Hồ thi nhân.

Cô đứng đờ một lúc thật lâu.

Vừa tự hỏi, vừa cố gắng cho nhịp thở của mình bình thường trở lại.

Đáng tiếc là không có tiến triển gì.

Hai má nóng bừng lên, trái tim hoảng hốt, xung quanh yên ắng, như giữa thế giới này chỉ còn mình cô.

Khuông Diệu che miệng, cười đến mức hai mắt híp thành đường cong. Chết mắt, cô không cách nào giải tỏa được nỗi hạnh phúc vui sướng trong lòng.

Khuông Diệu nhìn xung quanh, xác nhận không có ai mới bấm like bài Weibo kia một cái.

Gió thổi qua, cô lại vội vàng bỏ like.

Cô cũng không biết mình đang làm gì nữa.

Hình như là lo lắng, lại có vẻ đang thẹn thùng.

Như thể Phó Đình Xuyên đang đứng phía sau, anh cúi người xuống, gần bên cô, hơi thở nồng cháy bên tai, làm người cô run rẩy.

Xung quanh tĩnh lặng, môi anh khẽ động đậy, giọng nói chỉ đủ cho một mình cô nghe, một cách thức duy nhất chỉ mình cô hiểu, anh nói:

“Đêm nay anh không quan tâm thế giới, anh chỉ nhớ đến em”.